

El sobre groc

L'avi s'ho passava pipa fotent-se del mort i del qui el vetlla, deia que era la seva gimnàstica mental. Quan parlava amb algú, per exemple, li encantava deixar missatges ocults entre línies, idees que esclataven dins del cervell dels seus interlocutors quan hi queien, al cap d'una estona. No tenia malícia, era bo, però estava fet un trapella. Malgrat tot, no hagués dit mai que el seu sentit de l'humor pogués arribar tan enllà. Que les seves últimes voluntats incloguessin un petit sobre groc per a mi, la seva única néta (dels set néts que havia tingut), encara, però que aquest sobret contingués un missatge tan extravagant va deixar-me descol·locada.

Després de llegir-nos el testament, amb què tots vam estar-hi d'acord, el senyor notari va entregar-me el sobre. L'àvia, la mare, les tietes i els cosins van quedar-se sorpresos, ningú s'esperava aquella jugada. Era un sobre groc amb el meu nom de pila escrit a mà, amb la lletra de l'avi, a la part llisa. I no sé què hauríeu fet vosaltres, però jo no me'n vaig saber estar. Vaig apartar-me una mica de tota la colla, sense badar boca, i el vaig obrir. Encabit a l'interior hi havia un paper de la mida d'una quartilla, també groc i doblegat en quatre parts. Amb aquella cal·ligrafia arrodonida tan seva, pròpia dels quaderns payoutats de les escoles republicanes, l'avi hi havia escrit:

“Preciosa, si estàs llegint això vol dir que jo ja no hi sóc. Però fes-me el favor, i no ploris. He tingut una vida plena! Una dona que m'he estimat i que m'ha estimat moltíssim, unes filles i uns néts magnífics, salut i feina. No em queixo. I ja saps que no m'he cregut mai els capellans, que els meus tractes amb el responsable d'aquesta tramoia són només cosa meva, i no necessito intermediaris! Però saps què? Que tampoc em crec que això sigui el final. I per això t'escric”.

Així era l'avi. I aquesta era la primera part de l'estranya missiva.

Seguia: “Què et semblaria que et felicités els 50 anys presentant-me des del més enllà, el dia del teu aniversari? Ja ho sé que no suportes les històries de fantasmes, que després somies. Però també tinc clar que si hi ha algú amb la sensibilitat necessària per afrontar aquesta juguesca, ets tu, Júlia, la meva estimadíssima aprenent d'escriptora. I mira, si no me'n surto sempre podràs escriure'n una història de les teves, d'aquestes d'intriga, amb un final rodó, no? El que et proposo és que...”.

Ja ho sé, el que em direu. Que tot plegat supera qualsevol de les seves barrabassades i que, a més, no té sentit. Que per què el meu cinquantè aniversari i no qualsevol altre dia? I, sobretot, que com s'ho farà l'avi per vèncer la mort? Però què voleu que us digui, jo me l'estimava molt, el meu avi! Havíem rigut moltíssim junts, i sempre hi era quan el necessitava. Sempre! I sense demanar res a canvi. Així que aquí estic. Amb una cita anotada a l'agenda, el 26 de maig de 2026! La cita més estranya de la meva vida. Que, per cert, cau en dimarts. L'avi diu que vindrà a felicitar-me el dia que faré 50 anys. Que el seu regal serà “buscar la manera d'aconseguir-ho”, que té “tot el temps del món” per empescar-s'ho i que, per la seva néta, “el que faci falta”.

Us imagineu que se'n surt?

I per què no? L'avi era un murri, ja us ho he dit, això, oi?